

Pane prezidente

Jaromír Nohavica

1. Pane prezidente, ústavní činiteli,
píšu vám dopis, že moje děti na mě zapomněly,
jde o syna Karla a mladší dceru Evu,
rok už nenapsali, rok už nepřijeli na návštěvu.

R: Vy to pochopíte, vy přece všechno víte,
vy se poradíte, vy to vyřešíte, vy mě zachráníte.
Pane prezidente, já chci jen kousek štěstí,
pro co jiného jsme přeci zvonili klíčkema na náměstí.

2. Pane prezidente a ještě stěžuju si,
že mi podražili pivo, jogurty, párky i trolejbusy,
i poštovní známky i bločky na poznámky
i telecí plecko, Řecko i Německo - prostě všecko.

R: Vy to pochopíte, ...

3. Pane prezidente mé České republiky,
oni mě propustili na hodinu z mé fabriky,
celých třicet roků všecko bylo v cajku,
teď přišli noví mladí a ti tu řadí jak na Klondiku.

R: Vy to pochopíte, vy se mnou soucítíte, ...

4. Pane prezidente, moje Anežka kdyby žila,
ta by mě za ten dopis, co tu teď píšu, patrně přizabila,
řekla by: Jaromíre, chováš se jak malé děcko,
víš co on má starostí s celů tu Evropů, s vesmírem
a vůbec všecko.

R: Ale vy mě pochopíte...

+ Pane prezidente.